

Dengang der var isvintre til.....

Man hører tit at dengang jeg var barn var der altid hvid jul og masser af is at løbe på skøjter på.

I vinteren 1962/1963 var der rigtig isvinter – endda en af de mere længerevarende. Isen kom allerede midt i december og slap først sig tag rigtigt først i marts måned.

Jeg var 8 år gammel – og denne isvinter husker jeg af en ganske speciel grund.

Mor og jeg var om eftermiddagen den 11. januar på vej fra vores hus på Herredsvej 127 ud til min farmor, som boede i det hus hendes datter Ruth i dag har på Storemosevej ikke langt fra Kirken.

På bakken på Kirkevej var jeg så uheldig at vælte på min cykel og brække mit venstre lårben. Jeg kan huske at mor med stort besvær fik mig lodset op på hendes bagagebærer og fik mig bugseret hjem.

Doktor Rasmus blev hidkaldt – dommen klar – lårbenet var brækket og jeg skulle på sygehuset i Maribo.

Mine forældre havde ikke bil, så vognmand Ejner Jensen blev bestilt og kom i sit folkevognsrugbrød med plads til 10. Jeg blev installeret liggende på tværs af en af sæderækkerne pakket ind i tæpper og så gik turen ellers til Maribo.

Isen havde næsten lukket helt til og den daværende færge "Vester" kunne lige holde en sejltrede åben fordi den også sejlede nogle ture om natten.

Da vi sejlede over kan jeg huske, at vi kunne se lysene fra en af de store isbrydere – som var på vej til Bandholm, da den krydsede vores sejltrede.

Vognmand Jensen sagde – det er noget møg for nu pakker vores sejltrede til så jeg håber at vi kan komme hjem igen. Det kunne de, men det var med den sidste færge der sejlede i mere end 1 måned. Isen pakkede nemlig til som forudsagt og al sejlads var derfor umulig.

For midt vedkommende blev det til et ophold på Maribo sygehus med benet i gips og stræk i godt en måned – spændende for en knægt på 8 år – men også langt fra forældre og kammerater.

Mor og far besøgte mig flere gange om ugen – for mellem Fejø og Kragenæs var der etableret en alternativ rute med "Vester II".

"Vester II" var en ældre bil, hvorefter der var spændt 2 slæder. Bjælken på tværs ved forreste kofanger skulle forhindre at bilen gik gennem isen. Dette køretøj klarede hele isvinteren både person og godstransport på fornemmeste vis – det var efter sigende hamrende koldt. Masser af andre biler og traktorer tog dagligt turen over.

Tiden gik og det blev den 14. februar. Overlægen kom på stuegang og spurgte om jeg ikke snart skulle hjem – og ja det ville jeg gerne. Han måtte desværre fortælle at isen var ved at blive for usikker så han turde ikke sende mig hjem med ambulance.

ØV – men så røg det ud af min mund "*I kan da bare flyve mig hjem*", hvilket alle synes var ganske morsomt.

Imidlertid gik der kun et par timer – så kom overlægen igen og meddelte at jeg godt kunne samle alt mit legetøj sammen for jeg skulle flyves hjem.

Den daværende ”kromutter” på Fejø Ruth Petersen, var blevet akut syg og skulle indlægges og flyves fra Fejø til Højbygård – som dengang hun var en græsmark uden de faciliteter der er i dag. Jeg kunne så komme med retur.

Spændt og lidt nervøs blev man jo.

Jeg husker omladningen på Højbygård – flyveturen hjem hvor jeg gennem en siderude kunne følge med i landskabet og ikke mindst landingen på Fejø.

Vi landede i Noret, som var bundfrossent – fisker Bang på Skalø havde lagt tæpper og lignende ud på isen så piloten på Falcks 2 motors KZ maskine kunne se hvor han skulle gå ned.

Rygterne var løbet hurtigt og en stor del af øens befolkning var mødt op for at se hvordan det hele spændte af.

Båren blev taget ud af maskinen og folk råbte og hujede – man var jo lidt berømt – og far løftede mig af båren og lagde mig ind i Alex Mortensens rustvogn for det var eneste ledige køretøj hvori jeg kunne ligge udstrakt!

De næste 3 ugers tid tilbragte jeg hjemme i sengen – men efterhånden blev benet bedre og skolen kaldte igen.

Is og sne forsvandt først langt inde i marts – jo det var dengang, der var vintre til.

Først i 2010 erfarede jeg at flyet jeg fløj i stadig eksisterer, endda i flyveklar stand og at det har en ganske interessant historie.

OY-DIZ, som maskinens registrerings nummer er, blev bygget til redningskorpset Zonen i 1944 og i blev marts 1945 anvendt af den svenske greve Folke Bernadotte under fredsforhandlingerne med tyskerne og efterfølgende anvendt til hjemtransport af danske krigsfanger fra koncentrationslejrene i Tyskland.

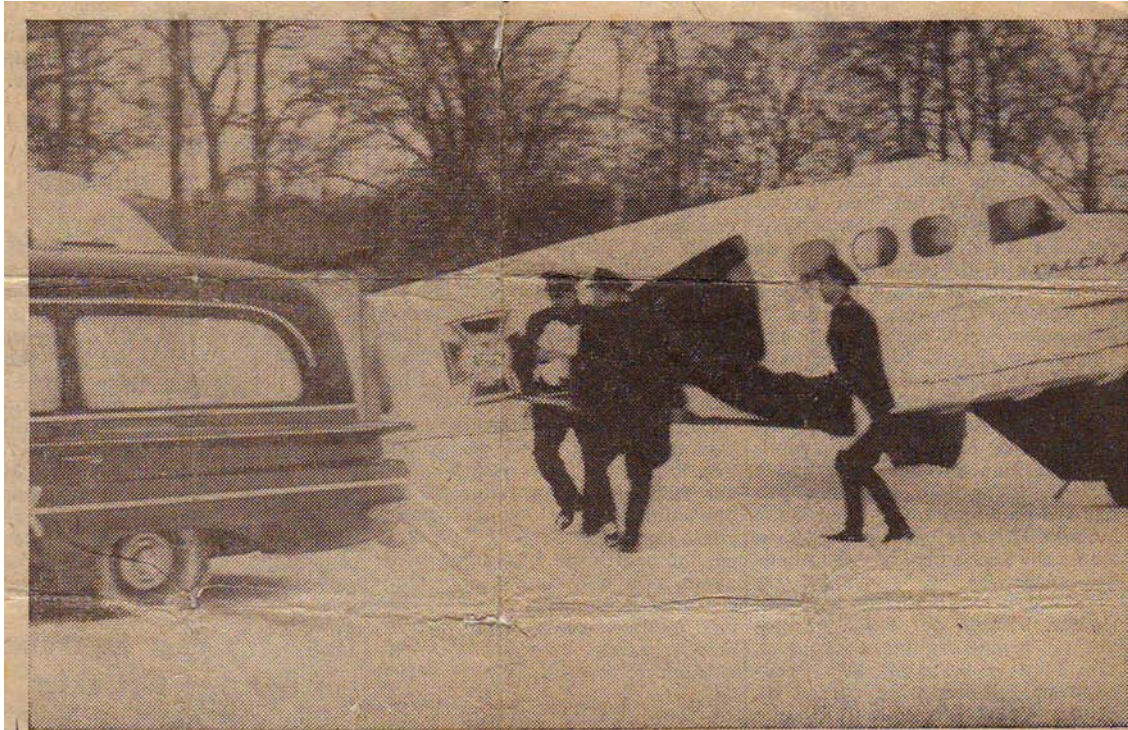
Zonen solgte flyet i 1964 hvorefter det har haft skiftende ejere.

I forbindelse med et havari i 1979 blev flyet overdraget til luftfartsmuseet, som fik det totalrenoveret for en lille million kroner.

OY-DIZ har nu plads på luftfartsmuseet i Stauning og anvendes ofte i forbindelse med flyveopvisninger m.v.

Kim Hansen

Avisartikler:

Flyvemaskinen landet paa en mark ved Højbygaard.

Ambulancefly fløj patient fra Fejø

Og 8-aarig dreng, der skulle hjem fra Maribo sygehus, fik sit livs oplevelse

En af Falck-Zonens ambulancefly med chefpilot Blæsild Henriksen som fører landede i gaar eftermiddag paa isen ved Fejø Nor for at flyve en kvindelig patient til Maribo. Ligesom for nylig, da man gennemførte et lignende flyvning fra Askø, gik ambulanceflyet ned

paa flyvepladsen ved Højbygaard, hvor en af redningskorpsets ambulancer fra Maribo ventede.

Ambulance-bilen havde for øvrigt en patient med, som skulle hjem til Fejø efter et ophold paa

Maribo sygehus. Det var den 8-aarige Kim, søn af frugtavlser Hans Hansen, Fejø. Kim har ligget paa sygehuset med et brækket ben. For Kim blev flyveturen hjem til Fejø den helt store oplevelse.

Han fløj ad landevejen til Holeby

Ambulancefly til Fejø i gaar. Luftkaptajn Blæsild har travlt i denne tid. Patienterne blev omladet paa flyvepladsen ved Højbygaard

Redningsfolkene bærer fru Vindeholm Petersen fra flyet til ambulancen.

Et af redningskorpsets flyve-maskiner landede i gaar paa »flyvepladsen« ved Højbygaard for at aflevere en kvindelig patient fra Fejø til den ventende ambulance og for at modtage en dreng, der skulle hjem til øen efter et sygehusophold.

Den kvindelige patient var fru RUTH VINDEHOLM PETERSEN, Gæstgivergaarden paa Fejø. Hun skulle indlægges paa sygehuset i Maribo. Da den 6-aarige KIM HANSEN, der er søn af frugtavlser Hans Hansen paa Fejø, var saa rask efter et laarbensbrud, at han kunne sendes hjem fra sygehuset, returnerede ambulanceflyet med ham.

*

I tiden mellem omladningen af patienterne havde vi lejlighed til at sludre et øjeblik med luftkaptajn BLÆSILD. Han har efterhaanden været paa Sydhavsøerne nogle gange. Sidst var han paa Højbygaard for 14 dage siden med

en patient fra Askø. Han har forøvrigt vældig travlt i denne tid, da isen lukker øriget ud fra fastlandet.

— Ja, jeg er i luften næsten hele tiden, smilede han. — Jeg kan ikke mindes, at vi har haft saa megen flyvning, men vinteren er jo ogsaa haard.

— Var det let at finde Højbygaard flyveplads?

— Nej, vejret var tæt, og det var nok kommet til at knibe, hvis jeg ikke havde været her før. De to flag, der er lagt ud som landingsflager, var ikke til at se, men jeg genkendte gaarden og træerne. Forøvrigt fulgte jeg bare landevejen fra Bandholm her ned.

— Landevejen?

— Ja, oven over den selvfølgelig. Det gør jeg altid ved den slags flyvninger, hvor vi skal »dumme steder« hen. Undskyld, jeg mener da ikke, at Højbygaard er et rigtigt dumt sted, men

for en flyver er den alligevel — bare lidt.

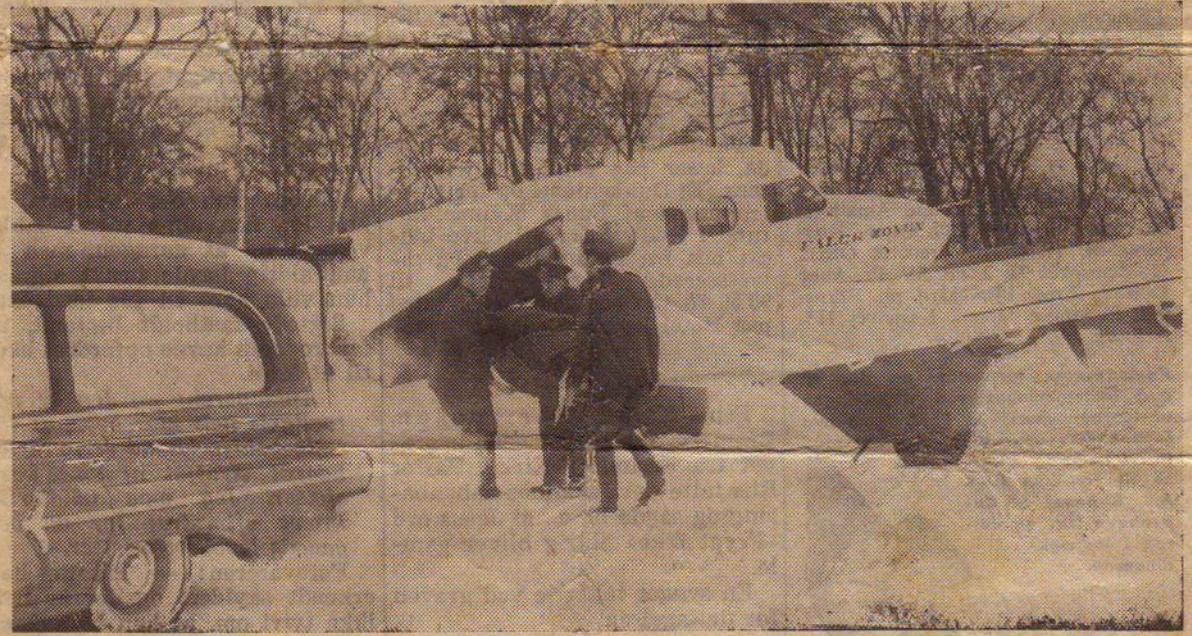
— Kim er spændt paa flyvningen, men maaske ogsaa lidt bange. Er De ogsaa det selv?

— For hvad? Deroppe er der ikke saa farligt som nede paa de glatte veje. Nu har jeg fløjet næsten 2½ million kilometer, saa jeg er ved at faa rutinen. Naa, jeg maa ad Fejø til. Jeg skal være i Odense om en times tid. Og saa er det ved at være fyraften. I København. Farvel og paa gensyn. Og væk var flyvemaskinen, Blæsild og Kim.

hugin.

Han fløj ad landevejen til Holeby

Ambulancefly til Fejø i gaar. Luftkaptajn Blæsild har travlt i denne tid. Patienterne blev omladet paa flyvepladsen ved Højbygaard

Den 6-årige Kim var spændt på flyturen og glad for at komme hjem til Fejø. Her bæres han ind i flyet. I baggrunden luftkaptajn Blæsild.